Так не бува, щоб зовсім без сліда,
Час завше залишає нам підказки
І навіть найбурхливіша вода
Не змиє ні тріумфи, ні поразки,

Бо щось таки до берега знесе,
Проб"ється сива іскорка тривоги…
Он сорок літ блукав старий Мойсей,
Спрямовуючи племені дорогу,

А сам то тільки трохи не дійшов,
Востаннє простягнув свою десницю...
Втомився… Надірвався… Може шок…
Дійшов народ. Все решта – то дрібниці.

А далі що? Закінчився пісок?
І гіркоти клубок спікає горло —
Нічого ж не повідав той пророк
Про кризи, про конфлікти, про реформи…

То вгору — манівцями — знову вниз,
Покручені і випалені стежі…
Від потрясінь, до вибухів і криз
Іде народ — розкутий, незалежний,

Але немає ладу у житті.
Та ось вони — обітовані землі!
Нема гори, де спиняться вожді,
Щоб за ногами не тягти пустелю.

Їх так багато, на один шаблон
Лукаві плани, заклики, ідеї…
Невже то був лиш історичний сон —
Останній погляд мудрого Мойсея?

Наталя Дзюбенко-Мейс